అగ్గిపెట్టె చెప్పిన కథ

వి.యస్. భారతీ మూర్తి

ఒంటరి తనం గుప్పుమంటోంది గదిలో!

దుమ్ము దూగర స్థిరపడుతున్నాయి. చీపురు తాడించే మనిషి లేక. కాలు నేలమీద పెడితే గరగర మంటోంది.

మంచం, పరుపు తోడుగా పడున్నాయి. బల్ల మానాన అది నిలబడింది, బుద్ధాయి విద్యార్థి లాగా. దాని మీదున్న వస్తువులు. పుస్తకాలు. కాగితాలు. పెన్ను, బస్ టికెట్లు – చెదిరిపోయి వున్నాయి క్రమశిక్షణ లేక.

టిక్ టిక్ మంటూ గడియారం ఒకటి. తోటి మానవుడు లేక టిక్కు టిక్కుమంటున్న సుబ్బారావు నెత్తిమీద ఒంటరి తనం చేస్తున్న నృత్యానికి తక ధిమి-ధిమి తకలు వేస్తోంది. చేత్తోతని పారేసేదికాదు తోచవితనం.

ఎన్ని పుస్తకాలు చదివితే జరుగుతుంది కాలం! పుస్తకాలు...నలగా కదలకుండా నిలబడిపోయిన కంకర్రాళ్ళలాంటి అక్షరాలతో పుస్తకాలు...వాటిల్లో ప్రాణం ఎక్కడుంది! మాట్లాడదామంటే నోరెక్కడుంది! కళ్లు నొప్పెడుతున్నాయి. వాటిమీద నడిచి, నడిచి తల దిమ్ముగా వుంది. వాటిలోని శవభిషలు ఉసురుసురులు గమనించి గమనించి!

తోచదు. మంచం ఇటూ అటూ కదిలింది. అలా ఎన్నిసార్లు కదిలినా ఎంతో కాలం జరగలేదు. నిముగ్గి స్తబ్దుగా నిలబడిపోయింది మంచం. కాంక్రీటుపోసి కట్టిన ఇల్లు. లెక్క పెడదామన్నా దూలాలూ. వాసాలూ లేవు.

గదంతా పర్తితే...అబ్బే! ఓపిక లేదు.

పోనీ ఏదైనా ఉత్తరం వ్రాస్తే...అదీ కుదరదు. సుబ్బారావు ఉత్తరం కోసం ఏ సుందరీ చూస్తూండదు. సుబ్బారావు పడవలో ఇంకా ఏ కలికి కాళ్లు మోపలేదు. పోనీ మరో సుబ్బారావుకే రాద్దామంటే...ఏమిటి రాసేది...నువ్వు క్షేమమా...నీ మరదలు క్షేమమా...నీ కుక్క క్షేమమా...నీ యుగంధర్ క్షేమమా...అనా... ఉహూ! కుదరదు.

తోచక పోవడం ఏమిటి! అందరికీ తోచడం లేదా...అమ్మాయిలకన్నా తోచదా... తోచకపోతే ఏం చేస్తారు...అల్లిన జడవిప్పి అల్లుకుంటారేమో! చీరకొంగు గొంతుదాకా దోపుకుంటారేమో...కళ్ళంట నీళ్ళు పెట్టుకున్నా పెట్టుకోవచ్చు...అదేంకాదు...అద్దంలో వాళ్లని వాళ్ళు చూసుకుని మురిసిపోతుంటారా...అలో తన సుబ్బారావుకు వచ్చింది.

అద్దం బయట సుబ్బారావు. అద్దంలో సుబ్బారావు. తరవా లేదు. అందగాడే: గోధుమరంగువాడు. సన్నని క్రాపువాడు. చిరునవ్వులు నవ్వేతున్నప్పుడు చిలిపి కృష్ణుడిలా. కన్నహాపము చేసేప్పుడు అల్లరుడిలా వుండువాడు. చూస్తున్నకొద్దీ అద్దంలో సుబ్బారావు పెద్దవాడై, పెద్దపెద్దవాడై విశ్వరూపం కొడుక్కుంటున్నాడు. అద్దం బయట సుబ్బారావు చిన్నచిన్నవాడై పోతున్నాడు. పోయి పోయి విసిగి పోతున్నాడు. అద్దం తిరగేసి పడేశాడు.

మళ్లీ తోచని ఇబ్బందిగా వుంది.

పోనీ కవిత్వం వ్రాస్తేనో...

తెల్లకాగితం— కల్లకలం... పొటన వేలు నోట్లో పెట్టుకున్నాడు. కొరుక్కున్నాడు. అయినా కలం కదలలేదు. గట్టిగా కొరుక్కున్నాడు... నెప్పి... యింకా కాగితం తెల్లగానేవుంది.

వేలమీదకు చూశాడు... దుమ్ము... ఎలా వుంది? దుమ్ములాగేవుంది— ఒక్క ఉపమానం కూడా దొరకలేదు.

ఆకాశం... నీలంగావుంది. అంటే... చాకలాడు ఆరేసిన చీరలావుందా... వుందేమో...

తోచకపోతే కవిత్వం వ్రాయడానికి. తను సుబ్బారావు... ఉత్తసుబ్బారావు. నం. వెం. సుబ్బారావులా కవికాడే?

పక్కసందులోవున్న అప్పారావు దగ్గరికి. మూడుసార్లు వెళ్ళాడు. లేడట... వెధవ... ఏ స్నేహితురాలింటికో తగలడుంటాడు. ఆ తిరపాది ఐరుద్దాయంటే పడి చస్తారుట బాళ్లు కూడాను

వెనకవీధిలోవున్న విమల యింటికెళ్తేనో... ఎన్నడూ ఎక్కువగా పలకరించను కూడా లేదు. పెద్దపెద్దకళ్లు... పెద్దపెద్దపళ్ళు... పెద్దయితే విమల ఎలా వుంటుంది...నవ్వాడు సుబ్బారావు. —రాలక్రిష్ణలా వుంటుందనిపించింది విమల. వెళ్తే వాళ్ళనాయనమ్మ వుంటే... వాళ్ళనాయనా వుంటే... లాభంలేదు? చిక్కుల్లోపడాలి...

తోచదేమరి... పోనీ చస్తేనో... అనకమళ్లీ క్రుకకొచ్చు... ఛ— మరీ బొత్తిగా ఆ చరణ యోగ్యంకాదు... మరోసారి చావొచ్చులే...

పిస్తు... సిగరెట్టు కాలిపేపరి... పెదిమలు బిగించిలా చేసి... నాలిక షొగ్గా మడత వేసి,

హరిబాబు : డాక్టర్ : నీకు భగవత్కృప వల్ల కొత్త కొత్త [illegible] నడవుటకు [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]. నీకు పుణ్యం వస్తుంది."

[illegible] : భగవత్కృప వల్ల [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible]; ఇంకా దగ్గరదారి [illegible]

ఎ. సురేష్, గుంటూరు.

"అలంకరణ" (కత్తిరింపుల చిత్రం)

వెల్లటూరి పూర్ణానందశర్మ, వెల్లటూరు

చక్కరాల్లాంటి పొగవలయాలు వదులుకోవచ్చు. వాటినిచూస్తూ కూచోవచ్చు.

పొగలు ఆకాశంలోకి వళ్లు విరుచుకుంటూ వెళ్తూంటే... గాలివడగలు తిరిగ్గా నృత్యం చేస్తూన్నట్టుంటే... చిన్నప్పటిరోజులు గుర్తు తెచ్చుకోవచ్చు.

సిగరెట్టుపెట్టె తేలిగ్గావుంది. ఒక్కటే సిగరెట్టు.

గదంతా చిందర వందరైంది, అగ్గిపెట్టెగానీ, దాని వేలువిడిచిన చుట్టంగానీ ఎవ్వరూ లేరు?

సిగ్గోసిరి? యివ్వాళా గుండు సుబ్బిగాడి కొట్టుకెళ్లా... వెళ్ళడు.

పక్కన యిల్లుంది, తనుంటున్నది. ఎదారిలోడు.

ఆ యింట్లో మనుషులున్నారు. మేడమీద గదిలో శోగ్గాదొకడు చదూకుంటూంటాడు. కాలేజీవాడే?

క్రింద యింట్లో దంపతులుంటుంటారు.

కలవు రోజుకదూ... యింట్లోనే వుంటారు. వాళ్ళనడిగితేసరి.

సుబ్బారావు చెప్పులు కదిలాయి. పక్కింటి తలుపులు ముందు ఆగాయి.

పిలవాలా... తలుపులు దగ్గరగా వున్నాయి. ఎవరిదో చెయ్యిమీద నడగానే ఆడపిల్లల్లా వెనక్కి జరిగాయి.

సుబ్బారావు ఆగిపోయాడు. అడుగు కదపలేదు... నేలలో దిగేసిన గునపంలా పిలబడి పోయాడు.

ఎదట గది.

పందిరి మంచం... తెల్లగా మల్లెపూవులా పరుపు మీద దుప్పటి,

అగ్గిపెట్టె చెప్పిన కథ

ఆవరాలు తొలగించిన పయ్యెద దోమతెర. ప్రక్క ప్రక్కనే పడుకున్న భార్యాభర్తలు. రెండు తలగడాలు.

ప్రక్కన పొగమసుగా నిలబడ్డ నాలుకాళ్ళ బల్లమీద ఒడుపుగా వాలివున్న అగరొత్తులభరిణలో అగరుపుల్లలు వెలుగుతున్న అగ్ని కాంతలు. వారి శిరోజాలు గాలిలో ఒయ్యారాలు పోతున్నవి గుప్పుమంటూ గుబాళించి.

అతను...

పొగరుగా బలిసిన మొక్కజొన్న పొత్తి ఎగసిపడుతున్న మగతనం... వల్లప గుండెల్లో కితకితలు పెట్టే వెచ్చదనం. మీసప్పొది నిగ నిగలాడుతోంది .. ఆమె గుండెలో గుబగుబ మంటోంది కాబోలు... పై మేడమీద చదువు కుంటున్న అబ్బాయి అతను.

ఆమె ...

తమ్మిది మీగడ. తెల్లని మబ్బుతునక.

వంటిన చుట్టుకున్న మల్లెపొర గాలిసికూరా తప్పిస్తోంది. జుట్టు చెవుల్ని ముద్దెట్టుకుంటూంటే కాటుక కళ్ళను గాఢాలింగనం చేసుకుంటున్నది. జారుతున్న జలపాతంలాగ ముక్కుంటే, విరుస్తున్న మందార మొగ్గలా నోరు... గీరగా పొడుచుకొచ్చిన గుండె కొండలమీద చీకటి రంగు జాకెట్టు. పట్టపగలే ఆడుకుంటోంది ప్రక్కింటాయన భార్య ఆమె.

ఇద్దరూ విరగబడి నవ్వుతున్నారు. నవ్వు తెరలుగా జారుతూ వస్తోంది బయటకు. గంప లోంచి ఎండు ఆకులు పారబోసినట్లుగా.

సుబ్బారావును చూడలేదు.

బాగుంది. ఒకళ్ళమీద ఒకళ్ళు పడిపోతున్నారు. పారవశ్యంలో...

తోచకపోవడం... సిగరెట్టు... పొగలు... వలయాలు... సుబ్బారావు... అగ్గిపుల్ల ...... యింకా ఎక్కడి? కొంప మునిగిపోతుంటే

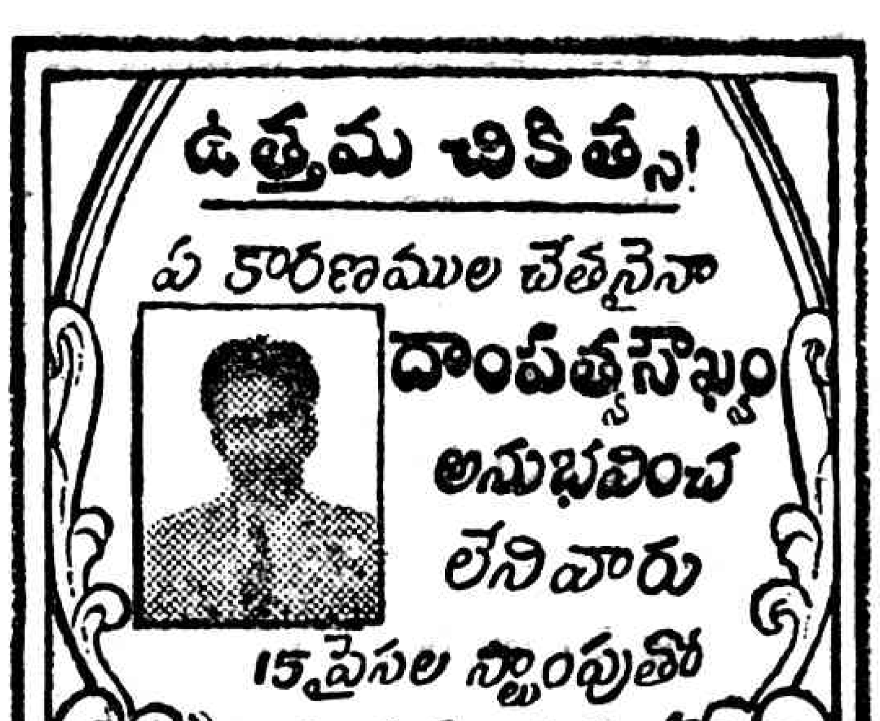

......గాలి తన్నుకొచ్చినట్టు... ఇంతి తిరగబడినట్టు... సుబ్బారావు... గదిలో... దుమ్ము పేరిన గదిలో... వచ్చిపడ్డాడు.

రక్తం ఉడుకుతోంది. అతను. ఆమె భర్త కాడు...ఆమె అతని భార్య కాదు. యింట్లో భర్త లేని సమయంలో...సరసాలు. వళ్ళుపొగరు ... కావరం ... కామం ... కళ్ళు మూసుకు పోయాయి. వీటికి నమ్మకానికి గోరి: ఛీ: నీతి మాలినవాళ్ళు.

మగాడు: మబ్బులాంటివాడు...చెదిరిపోతుంటాడు పోతుటీగ...తేనెటీగ... అమృతం తాగుతాడు ... విశ్వాసంలేని పాము పాలుతాగినట్టు తాగుతాడు... దులుపుకుని పోతాడు... ఆమెకు బుద్ధి వుండక్కర్లేదూ...

ఆడది: పాలపొంగులాంటిది. మెరపులాంటిది. మగతనాన్ని...మనోబలాన్ని ఓఊపూపి పెకలించి పారేసేదూరంగానిలబడినవ్వుతుంది. తేనెపుట్టలోని రాణి .. అందకుండా పారిపోతూ...శక్తి ఉడిగించి సంబరాలాక ఆనందిస్తూ... కోటలో కూర్చుని కులుకుతుంది: ధైర్యం చెదిరి గిలగిల్లాడుతుంటే కొండలాగా... బండరాయిలాగా ...కాటిబెట్టులాగా వుండిపోతూంది. అతనికి బుద్ధుండక్కర్లేదూ ... సరదా తీర్చుకోడానికి పెళ్ళయిన ఆడదే దొరికిందా?

అవిశ మొగుడో ... పెళ్ళాన్ని అదుపులో పెట్టుకోలేని చవట ... వాజమ్మ ... నాగరికత అనుకుంటాడు కాబోలు వెర్రి ఆయన.

చూసుంటారా తనని... కైపులో వున్నారు చూసుండరు.

చూశారేమో ..హాశిలి చస్తుంటారు ... వెళ్లి ఓ ఊపు ఊపితేనో...ఆవిడ ... ఆడదేమిటి... వయసెంతో ఉండదు... పందొమ్మిదేళ్లేమో... అందంగానేవుంది...ఆ అమ్మాయి.

వానలో తడిసిన వాడికి విప్పునెగడులా ... వెచ్చని అందం...

మెత్తగా మెరచుటూ నాజూకు చేతులువేసి నుంచుంటే ... అందమైందైతే మాత్రం ... ఆడదేకదా ...పెళ్ళయిన ఆడది...

...ఛ ఛ చెడిపోతుంది ప్రపంచం.

వానలెలా పడతాయి ... అకళ్ళు ఎందుకు తీరుతాయి. నీతి దిగజారిపోతుంటే ... వీళ్లద్దరే కారణమేమో వీటన్నిటికి ... యిలాంటివాళ్ళు ఇంకెవరయినా వుంటారా... తనలాంటి వాళ్ళు పరీక్ష ఫేలవుతున్నారంటే అపరూ... ధర్మానికి స్థానం లేనిచోట సవ్యంగా పరీక్షలెలా పాసవుతారు?... ఇలా యింకెవరూ ఉండరు... కళ్ళే... కుళ్ళబట్టలు... అవినీతి వేగన్లు... సహ్యపు గిడ్డంగులు.

కుర్చీకంటుకుపోయిన సుబ్బారావు.

బర్తరఫ్ అయిపోయిన తొవనితనం.

మెదడు ఆలోచనలతో రైలు పెట్టెలా క్రిక్కిరిసి పోయింది. మునిసిపాల్టీ చెత్తబుట్ట చుట్టూ ముసిరే ఈగల్లా ఆలోచనలు... ఊహలు... రక్తం... కోపం... వేడి... చలి... ఆశ... నీతి... కపటం... అసూయ...

పైముకు రెక్కలొచ్చాయి, ఎగిరిపోతోంది

బుర్ర వేడెక్కింది... బయట కొచ్చాడు... ఆరుబయట... ఆకాశంక్రింద... చెట్లు ... చెట్లలో వాళ్ళు ... ఆకాశంలో ...వాళ్ళు ... నవ్వుతూ...విరగబడుతూ...

వినిపిస్తున్నారే... ఎవరది... వాజమ్మ... చవట .. ఏమంటాడు?

వాళ్ళు పేకాడుతున్నారా... తను తోచక తిరుగుతున్న ట్లనిపించిందా... అందుకు పిలుస్తున్నానంటాడా— వాజమ్మ. పెళ్ళాన్ని మరొకడి కప్పచెప్పిన వీడు ఎప్పుడు దిగమారాడూ... ...ఆ యిద్దరితో పేకాటకూడా పెట్టాడూ ... నాలుగో మనిషికూడా వుంటే బాగుంటుందిట... వీడి పిండాకూడు...

వాడేమిటి... ఆ మొక్కజొన్న పొత్తిగాడేమిటో అంటాడు... ఒక్కరే ఉన్నట్టున్నారు తోచదనిలాగుంది... వీడి దిబ్బ... ఒక్కడికీ కాకపోతే నాకెవరుంటారు? ప్రక్కవాళ్ళ పెళ్ళాలు అందరికీ దొరుకుతారేమిటి? దొరికితే మాత్రం...!!

సుబ్బారావు ఆటలో దిగాడు... నలుగురు... ...ఆమె... అతను... వెర్రినాయన...

అతని ప్రక్కనే కూచుంటానని... దిగమారింది... ఎంత తెగించారు...

ఆడుతున్నారు... ఊ: పెధవ జోకులు... వాడువెయ్యటం... ఆమెనవ్వటం... వాజమ్మ కూడా నవ్వుతున్నాడు ...ఓరీ వెర్రి నాయనా... వాడు నీకు శత్రువురా... నీ బంగారాన్ని నీ గులాబీని... నీ పాలకుండని ఎత్తుకుపోతున్నాడురా...

పేక దొంతర పరిస్తే చీర కుచ్చెళ్లలా వుందిట... వాడి దిబ్బలా వుంది వర్ణన...

తగావరు తన్నుగిటే ఆవరాలుట.

ఇస్పేటు దగ్గర జరగమంటున్న ఇంతియట.

ఆటీన్ తెల్లవారకట్ట వళ్లు విరచుకునే దార కాంతట (అలవాటున్నట్టుంది దరిద్రుడికి)

డైమన్ తొలిరేయి సిగ్గుపడుతూ దగ్గర చేరిన కులకాంతట (కులకాంత కూడానూ ఈ నీతి మాలిన వాడికి)

అలా నవ్వుతుందెందుకూ ఆవిడ...ఆ వాజమ్మకూడా ఎందుకంత నవ్వు...అంత

ఇన్స్పెక్టర్: దొంగని అంతదూరం వెంబడించి చివరికి పట్టుకోకుండానే వచ్చేశావేమయ్యా?

కానిస్టేబిల్: అతను దూరిన ఇంటిగోడ మీద "ఇతరులు లోనికి రాకూడదు" అని బోర్డు కట్టి వుందండి

చిమ్మపూడి శ్రీరామమూర్తి.

యిదిగా మాట్లాడుతున్నాడే......భర్త ఎదుట గుండానే భార్యకు దాటు కవిత్వం చెప్పు తున్నాడే...

సుబ్బారావుకు మళ్ళు గుచ్చుకుంటున్నాయి. కుర్చీమీద కుదురు లేదు.

"నా రాజును పంపిస్తున్నాను" అని పదేశాడు వాడు.

"రాణి అందుకే చూస్తోంది" ఆమె ముక్క పేరుకుంది.

రాజు — రాణి...ఈ ఉళ్లాయిగాడు రాజుట. అవిడ రాణిట...వరి తెగించిపోతున్నారు.

పాపం... ఆ భర్తను చూడాలి ఎలా నవ్వు తున్నాడు....నిర్మలంగా. కడుపు నిండిన తర్వాత త్రేన్పినంత తేలిగ్గా నవ్వుతున్నాడు.

వాళ్ళు నవ్వుతున్నారు. కుళ్ళు నవ్వులు... సర్వ గర్వమైన నవ్వులు... కుండలు పగిలినట్లు నవ్వులు...యిటుకలు దొర్లించినట్టు నవ్వులు... అబ్బ... పళ్ళు కరిపించే నవ్వులు.

సుబ్బారావు కుతకుత లాడుతున్నాడు...బల్ల కిందకు చూశాడు ఓరగా.

వాళ్ళిద్దరి కాళ్ళు... దగ్గరగా... హత్తుకు పోతున్నట్లు...అలింగనం చేసుకుంటున్నట్లు... దొరికారు దొంగతనం చేస్తూ...

"చూడండి" అరిచాడు సుబ్బారావు,

అందరూ చూశారు...

పాదాలుకాదు అవి... పాదరక్షలు. దొంగ పీనుగులు కనిపెట్టేశాయి.

"కాళ్లు చూడమంటారే బలేజోకు వేశారండీ!" అంటున్నాడు వాడు. జోకుకాదు... వాడి మొహం...నవ్వుతారేఅలా గుమ్మడికాయలు పగిలినట్లు... సుబ్బారావుకు తిమ్మి రెక్కినట్లుంది. కడుపులో గాలిపడగ ఆడినట్లుంది.

ఏమైనాసరే పెద్ద దెబ్బలాట ఆడాలి...వాణ్ని దావగొట్టాలి... చేతుల్తో కాకపోతే బల్లతోనో, కుర్చీతోనో తన్నాలి... చితకబాది ఆస్పత్రిలో పారెయ్యాలి.

జాలి ..సుబ్బారావుకు వాళమ్మమీద జాలి... తనమీదజాలి... పెళ్ళాం చేతిలో మోసపోతున్న వాళమ్మమీద జాలి... యింత అశ్లీలం జరుగు తుంటే భరిస్తున్నానేఅని తనమీద జాలి...

వాడు దొంగ పీనుగు...వేసిన ముక్క మళ్ళీ తీసుకుంటున్నాడు...

గబుక్కున చేయిపట్టుకున్నాడుసుబ్బారావు.. ముక్క తియ్యకు హుంకరించాడు.

వణుకుతున్నాడు పెళవాయి...ఏమైందో... పెళ్ళయిన ఆడదాని కొంగుపట్టుకులాగినట్లు లేదు లాగుంది...నెప్పెడుతోందేమో...

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

"బాబూ. ధర్మం చేయండి"

"అరె, పోరా! ఇంట్లోఎవరూ ఆడవాళ్ళు లేరు!

"నాకు ఆడవాళ్ళు అక్కర్లేదండి కొద్దిగా బిచ్చం పెట్టి పంపండి"

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

చేయి ఝాడించాడు వాడు ... వదిలేసింది సుబ్బారావు చేయి ... మనస్సులో ఉన్న బలం చేతిలో లేదు.

"చాలి ఆట! ఈ దొంగాట. నేనాడదల్చుకో లేదు. విసురుగా అనేసి బయటపడ్డాడు సుబ్బా రావు. పోయే ముందు ఓ చూపు విసిరాడు. ఆచూపులో ఉన్న నిప్పుకి వాళ్ల గడ్డివాములై తే మాడిపోయి ఉండాల్సింది.

వాళ్ళిద్దరూ బొమ్మల్లా అయిపోయారువాళమ్మ ఆశ్చర్యంగా చూస్తుండి పోయాడుకాని మాట్లాడ లేదు. వీధిదాకా వచ్చే సరికి పెద్దగా నవ్వులు వినిపిస్తున్నాయి.

సుబ్బారావుకు చాలా అసహ్యంగాపుంది.

బల్లముందు కూర్చున్నాడు. కాగితం, కలం.

కాలేజీ కుర్రాడు కళ్యాణరావుకు పెళ్ళయిన పరిమళతో ఏమిటి సంబంధం... అక్షరాలు... పెద్ద పెద్ద అక్షరాలు వీచంగా వికటంగావున్న అక్షరాలు...

నవ్వుతున్నాడు సుబ్బారావు ..ఒక్కగోడమీద అంటించాలు ... చేట చేటంతా వుంటాయి రేపటికి...

కాలావికి సుబ్బారావు కుళ్లలేదు. కదులుతూ పోతూంది.

మనక చీకటి కప్పుకుంటోంది.

గుమ్మం దగ్గర పిలబడ్డ సుబ్బారావు... ఆకా శంలో చంద్రవంక...ఒక్కనక్షత్రం...కళ్యాణ రావు...పరిమళ...

గేటు తలుపు తోస్తున్నారు, ఎవరు...

కళ్యాణరావు!

ఎందుకు? ... తంతాడా? వాడిమొహం ... కొట్టుకుంటాడా గోడమీద అంటిచ్చొద్దని ఏవి టంటాడు?

మధ్యాహ్నం అలావచ్చేశారేమిటనా?

నా యిష్టం — వీడికి జవాబిచ్చేదేమిటి వేమ?

పోనీలెండి.ఈ మాటచెప్పండి...మధ్యాహ్నం ఒకసారి వచ్చి వెంటనే వెళ్ళిపోయారెందుకు?"

చూశాడా అయితే... చెప్పాలా, ...నీపే దేమిటి?...నవ్వు ఆపడా రాసక్రీడలాడుతుంటే చూడలేక వచ్చేశానని చెప్పాలా...

ఏమిటో అంటున్నాడు. ...

నను అలావచేసినందుకు చాలాబాధపడ్డాను. ఏమిటి ఒకసారి ఎవరో బాబయ్యా. పిన్ని అంటూ మాట్లాడుతున్నాడు? ... వీడు స్పృహలో వున్నాడా...

మీపిన్ని ఎవరయ్యా...బాబాయేమిటి...అడగా లనిపించినా అడగలేదు,

లోపలికొస్తున్నాడే కళ్యాణరావు ... ఎంత చొరవ... పక్కవాడి పెళ్లాంతో చొరవ ... ప్రక్కవాడి గదిలో చొరవ...వీడు కొత్తగా నాగరికత తెలియని పశువు...

గది చూస్తాడట...లైటు వెయ్యమంటున్నాడు ...గదిలో వీడికేం పని...

లైటు వెలిగింది...టేబిల్మీద కాగితం తెల్ల బోతూ వుంది.

ఏం... అలా బిరగబడి నవ్వాడే కళ్యాణ రావు. అదిచూసి...తన ఘనత నల్గురి నోటా పడుతుందనే సంతోషమా...

చంపేశారు... మీకు తెలియదన్నమాట ... పరిమళ మా అమ్మకు చెల్లెలు... అంటే నాకు పిన్నన్నమాట...మొన్న మొన్న పెళ్ళయే వరకూ వైజాగ్లోవుండి కలసి చదువుకున్నాంకూడానూ ...నేనిప్పుడిక్కడ రిసెర్చి చేస్తున్నాను...

కృంగిపోయిన సుబ్బారావు ... నవ్వుతూన్న కళ్యాణరావు...నవ్వుకాదు అది...సుబ్బారావుకు కత్తిపోటు...

"మర్చిపోయాను నేవచ్చిన సంగతి... మా పరిమళ అగ్గిపెట్టుంటే అడిగి తెమ్మంది... స్టౌ అంటించాలట..."

అగ్గిపెట్టె — అగ్గిపుల్ల... పేడవ్వి...

"లేదు!" పెదాలు యాంత్రికంగా కది లాయి.

కళ్యాణరావు దగ్గరగా వచ్చాడు. నెమ్మదిగా అంటున్నాడు.

"పరవాలేదు... బాధపడకండి... ఇలా జరి గిందని ఎవ్వరితోనూ చెప్పను... పరిమళక్కూడా చెప్పను... మీకు తోచనప్పుడు నా రూముకు రావచ్చు... మాటాడుకోవచ్చు..."

వెళ్ళిపోతున్నాడు కళ్యాణరావు... ఆకా శంలా తేటగా నిర్మలంగా నవ్వుతున్న మొహంతో కళ్యాణరావు.

గదిలో సుబ్బారావు... దొంగతనంచేసి పట్టు బడిన సుబ్బారావు... అవమానంతో సుబ్బారావు.

"ఎంత చిన్నమనసు అనుకుంటున్న సుబ్బా రావు.... అసహ్యించుకుంటున్న సుబ్బారావు. ...... నుదురు దబదబా కొట్టుకుంటున్నాడు సుబ్బారావు....

సిగ్గు, అవమానం గుప్పుమంటున్నాయి గదిలో...... ..

కవిరాజ్ మోహన్.